

EUROPAPARLAMENTET

2009 - 2014

Plenarhandling

A7-0014/2010

8.2.2010

BETÄNKANDE

om grönboken om reformen av den gemensamma fiskeripolitiken
(2009/2106(INI))

Fiskeriutskottet

Föredragande: Maria do Céu Patrão Neves

INNEHÅLL

	Sida
FÖRSLAG TILL EUROPAPARLAMENTETS RESOLUTION	3
MOTIVERING	31
RESULTAT AV SLUTOMRÖSTNINGEN I UTSKOTTET	35

FÖRSLAG TILL EUROPAPARLAMENTETS RESOLUTION

om grönboken om reformen av den gemensamma fiskeripolitiken (2009/2106(INI))

Europaparlamentet utfärdar denna resolution

- med beaktande av rådets förordning (EG) nr 2371/2002 av den 20 december 2002 om bevarande och hållbart utnyttjande av fiskeresurserna inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken¹,
- med beaktande av sin resolution av den 17 januari 2002 om kommissionens grönbok om den framtida gemensamma fiskeripolitiken²,
- med beaktande av Förenta nationernas havsrättskonvention av den 10 december 1982,
- med beaktande av 1995 års avtal om genomförande av bestämmelserna i Förenta nationernas havsrättskonvention av den 10 december 1982 om bevarande och förvaltning av gränsöverskridande och långvandrande fiskbestånd (New York-avtalet av den 4 augusti 1995),
- med beaktande av FAO:s uppförandekod för ansvarsfullt fiske av den 31 oktober 1995,
- med beaktande av den rådgivande europeiska kommissionen för inlandsfiskes (EIFAC) uppförandekod för fritidsfiske från maj 2008,
- med beaktande av slutförklaringen från världstoppmötet om hållbar utveckling den 26 augusti–4 september 2002 i Johannesburg,
- med beaktande av EU:s förnyade strategi för hållbar utveckling, som antogs av Europeiska rådet den 15–16 juni 2006,
- med beaktande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/56/EG av den 17 juni 2008 om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på havsmiljöpolitikens område (ramdirektiv om en marin strategi)³,
- med beaktande av kommissionens meddelande om den gemensamma fiskeripolitikens roll för att genomföra en ekosystemansats i havsförvaltningen (KOM(2008)0187) och parlamentets resolution av den 13 januari 2009 om den gemensamma fiskeripolitiken och en ekosystemansats i fiskeförvaltningen⁴,
- med beaktande av kommissionens meddelande om rättighetsbaserade förvaltningsinstrument för fisket (KOM(2007)0073) och parlamentets resolution av den 10 april 2008 om rättighetsbaserade förvaltningsinstrument för fisket (A6-0060/2008),

¹ EGT L 358, 31.12.2002, s. 59.

² EGT C 271 E, 7.11.2002, s. 67.

³ EUT L 164, 25.6.2008, s. 19.

⁴ Antagna texter från detta sammanträde, P6_TA(2009)0009.

- med beaktande av kommissionens meddelande ”Att genomföra hållbarhet inom EU:s fiske genom maximal hållbar avkastning” (KOM(2006)0360) och parlamentets resolution om att genomföra hållbarhet inom EU:s fiske genom maximal hållbar avkastning¹,
- med beaktande av kommissionens meddelande ”En politik för att minska oönskade bifångster och stoppa bruket att kasta fångst överbord inom EU:s fiske” (KOM(2007)0136) och parlamentets resolution av den 31 januari 2008 om en politik för att minska oönskade bifångster och stoppa bruket att kasta fångst överbord inom EU:s fiske²,
- med beaktande av sina resolutioner av den 24 april 2009 om styrelsereformerna inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken: Europaparlamentet, de regionala rådgivande nämnderna och övriga aktörer³, och den 6 september 2006 om handlingsplanen 2006–2008 för förenkling och förbättring av den gemensamma fiskeripolitiken⁴,
- med beaktande av meddelandet från kommissionen av den 3 september 2008 ”En europeisk strategi för havs- och sjöfartsforskning – Samstämmiga ramar inom det europeiska området för forskningsverksamhet för att främja en hållbar användning av oceaner och hav” (KOM(2008)0534) och parlamentets resolution av den 19 februari 2009 om tillämpad forskning inom den gemensamma fiskeripolitiken⁵,
- med beaktande av sina resolutioner av den 6 juli 2005 om förslaget till rådets förordning om Europeiska fiskerifonden⁶, den 15 juni 2006 om kustfiske och problem för fiskare som idkar kustfiske⁷, den 15 december 2005 om kvinnliga nätverk: fiskeri, jordbruk och diversifiering⁸ och den 28 september 2006 om förbättring av fiskerinäringens ekonomiska läge⁹,
- med beaktande av revisionsrättens särskilda rapport nr 7/2007 om kontroll-, inspektions- och sanktionssystemen när det gäller bestämmelserna för bevarande av gemenskapens fiskeresurser, rådets förordning (EG) nr 1005/2008 av den 29 september 2008 om upprättande av ett gemenskapssystem för att förebygga, motverka och undanröja olagligt, orapporterat och oreglerat fiske¹⁰, rådets förordning (EG) nr 1006/2008 av den 29 september 2008 om tillstånd till fiskeverksamhet för gemenskapens fiskefartyg i vatten utanför gemenskapens vatten och om tillträde för fartyg från tredjeland till gemenskapens vatten¹¹, rådets förordning (EG) nr 1224/2009 av den 20 november 2009 om införande av ett kontrollsystem i gemenskapen för att

¹ EUT C 187 E, 24.7.2008, s. 228.

² EUT C 68 E, 21.3.2008, s. 26.

³ Antagna texter från detta sammanträde, P6_TA(2009)0317.

⁴ EUT C 305 E, 14.12.2006, s. 155.

⁵ Antagna texter från detta sammanträde, P6_TA(2009)0065.

⁶ EUT C 157 E, 6.7.2006, s. 324.

⁷ EUT C 300 E, 9.12.2006, s. 504.

⁸ EUT C 286 E, 23.11.2006, s. 519.

⁹ EUT C 306 E, 15.12.2006, s. 417.

¹⁰ EUT L 286, 29.10.2008, s. 1.

¹¹ EUT L 286, 29.10.2008, s. 33.

säkerställa att bestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken efterlevs och parlamentets resolutioner av den 23 februari 2005¹, den 15 februari 2007², den 5 juni 2008³, den 10 april 2008⁴ och den 22 april 2009⁵,

- med beaktande av sin resolution av den 12 december 2007 om den gemensamma organisationen av marknaden för fiskeri- och vattenbruksprodukter⁶,
- med beaktande av kommissionens meddelande om inledning av en debatt om en gemenskapsmodell för miljömärkningsprogram för fiskeriprodukter (KOM(2005)0275) och parlamentets resolution av den 7 september 2006 om samma ämne⁷,
- med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt och parlamentets resolution av den 7 maj 2009 om parlamentets nya roll och ansvar vid genomförandet av Lissabonfördraget⁸,
- med beaktande av sin resolution av den 12 juli 2007 om ”Unionens framtida havspolitik: En europeisk vision för oceanerna och haven”⁹ och den 2 september 2008 om fiske och vattenbruk inom ramen för den integrerade förvaltningen av kustområden i Europa¹⁰,
- med beaktande av sin resolution av den 4 februari 2009 ”2050: Framtiden börjar i dag – rekommendationer för EU:s framtida integrerade politik i klimatfrågan” (2008/2015(INI))¹¹,
- med beaktande av sin resolution av den 25 november 2009 om EU:s strategi inför Köpenhamnskonferensen om klimatförändringar¹²,
- med beaktande av sin resolution av den 4 december 2008 om utarbetandet av en europeisk förvaltningsplan för skarvar för att minska skarvarnas allt större inverkan på fiskebestånden, fisket och vattenbruket¹³,
- med beaktande av kommissionens meddelanden om en integrerad havspolitik, särskilt ”Riktlinjer för en integrerad strategi för havspolitik: mot en bästa praxis för integrerade styrelseformer för havet och samråd med intressenter” (KOM(2008)0395), ”Färdplan för fysisk planering i kust- och havsområden: Att uppnå gemensamma principer för EU” (KOM(2008)0791), ”Utveckling av den internationella dimensionen

¹ EUT C 304 E, 1.12.2005, s. 258.

² EUT C 287 E, 29.11.2007, s. 502.

³ Antagna texter från detta sammanträde, P6_TA(2008)0245.

⁴ EUT C 247 E, 15.10.2009, s. 87.

⁵ Antagna texter från detta sammanträde, P6_TA(2009)0255.

⁶ EUT C 305 E, 18.12.2008, s. 271.

⁷ EUT C 305 E, 14.12.2006, s. 233.

⁸ Antagna texter från detta sammanträde, P6_TA(2009)0373.

⁹ EUT C 175 E, 10.7.2008, s... (P6_TA(2007)0343).

¹⁰ Antagna texter från detta sammanträde, P6_TA(2008)0382.

¹¹ Antagna texter från detta sammanträde, P6_TA(2009)0042.

¹² Antagna texter från detta sammanträde, P7_TA(2009)0089.

¹³ Antagna texter från detta sammanträde, P6_TA(2008)0583.

av EU:s integrerade havspolitik” (KOM(2009)0536) och ”Lägesrapport om EU:s integrerade havspolitik” (KOM(2009)0540),

- med beaktande av kommissionens meddelande ”Mot en hållbar framtid för vattenbruket – Nya impulser för strategin för hållbar utveckling av det europeiska vattenbruket” (KOM(2009)0162),
- med beaktande av kommissionens grönbok ”Reform av den gemensamma fiskeripolitiken” (KOM(2009)0163),
- med beaktande av artikel 48 i arbetsordningen,
- med beaktande av betänkandet från fiskeriutskottet (A7-0014/2010), och av följande skäl:
 - A. Fiskerinäringen har strategisk betydelse när det gäller att försörja allmänheten med fisk och försäkra en balanserad kost både i de enskilda medlemsstaterna och i Europeiska unionen som helhet. Näringen ger också ett viktigt bidrag till kustområdenas socioekonomiska välbefinnande, den lokala utvecklingen, sysselsättningen, upprätthållandet och skapandet av ekonomiska verksamheter uppåt och nedåt i produktionskedjorna, leveranserna av färsk fisk och bevarandet av lokala kulturtraditioner.
 - B. Förenta Nationernas havsrättskonvention från 1982 bör konsekvent ligga till grund för regleringen av den gemensamma fiskeripolitiken, framför allt för dess bestämmelser om internationell förvaltning av fiskerisektorn.
 - C. Reformen av den gemensamma fiskeripolitiken måste beakta EU:s miljöpolitik, som är inskriven i fördragen, och Balideklarationen från december 2007.
 - D. Europeiska unionen omfattas av internationell rätt. I enlighet med bestämmelserna i fördragen och reglerna för EU:s funktionssätt är ett av EU:s uttryckliga syften att garantera ekonomisk, social och politisk integration inom de olika politikområdena, inbegripet den gemensamma fiskeripolitiken.
 - E. Den gemensamma fiskeripolitikens grundläggande mål, såsom de fastställs i förordning (EG) nr 2371/2002, är att säkerställa att fiskerisektorn utvecklas och utnyttjas på ett hållbart sätt i ekonomiskt och socialt hänseende och att levande akvatiska resurser bevaras, vilket är en förutsättning för såväl dagens som framtidens fiskeriverksamhet.
 - F. De europeiska haven skiljer sig åt, och flottan och de olika typer av fiske som bedrivs i de olika haven har sina särdrag.
 - G. Rådet fastställde i sin resolution av den 3 november 1976, och särskilt i bilaga VII till denna, åtgärder för att trygga de särskilda behoven i de områden där lokalbefolkningen i mycket hög grad är beroende av fiske och därtill knutna verksamheter.
 - H. I enlighet med artikel 1.1 i rådets förordning (EG) nr 2371/2002 ska den gemensamma fiskeripolitiken omfatta bevarande, förvaltning och utnyttjande av levande akvatiska resurser, vattenbruk samt beredning och avsättning av fiskeri- och

vattenbruksprodukter, när sådana verksamheter bedrivs inom medlemsstaternas territorier eller i gemenskapens fiskevatten eller av gemenskapens fiskefartyg eller medborgare i medlemsstaterna, utan att det påverkar flaggstatens primära ansvar.

- I. 88 procent av gemenskapens fiskbestånd fiskas över maximal hållbar avkastning, och 30 procent av dessa bestånd ligger under de säkra biologiska gränserna, vilket har allvarliga konsekvenser för industrins fortlevnad.
- J. Genomförandet av den gemensamma fiskeripolitiken inverkar direkt på mycket omfattande områden såsom miljöskydd, klimatförändringar, säkerhet, folkhälsa, konsumentskydd och regional utveckling, inrikeshandel och internationell handel, relationer med tredjeländer samt utvecklingssamarbete. Det är därför av största vikt att garantera en lämplig och skrupulös harmonisering mellan dessa områden utan att göra avsteg från subsidiaritetsprincipen.
- K. I enlighet med direktiv 2008/56/EG bör medlemsstaterna vidta de åtgärder som behövs för att uppnå eller upprätthålla en god miljöstatus i EU:s marina miljö till 2020, vilket kommer att kräva en reglering av fiskeriverksamheterna inom den gemensamma fiskeripolitiken.
- L. Inkomstskillnaderna är uppenbara mellan den del av befolkningen som lever av fisket och andra befolkningsgrupper. Det är viktigt att garantera denna del av befolkningen en skälig levnadsstandard, särskilt genom att höja den enskildes inkomster.
- M. Den nuvarande geopolitiska, ekonomiska och sociala situationen och utarbetandet av en strategisk handlingsplan för bevarande och hållbar utveckling av oceanerna och haven i Europa och i världen (en integrerad havspolitik) motiverar vårt åtagande att upprätta en gemensam fiskeripolitik som är hållbar ur ett miljömässigt och socioekonomiskt perspektiv, och för vilken Europaparlamentets beslutsbefogenheter förstärks genom Lissabonfördraget.
- N. Fiske är en av de verksamheter som utnyttjar havet och dess resurser mest, och därför bör fiske betraktas som en central del vid utformningen av den integrerade havspolitik.
- O. Den mellanstatliga panelen för klimatförändringar (IPCC), som samlar forskare från hela världen, har granskat följderna av klimatförändringarna och kommit fram till att ett mycket stort antal ekosystem hotas av en tidigare aldrig skådad kombination av störningar kopplade till klimatförändringen.
- P. De begränsningar som råder i de yttersta randområdena och som på grund av sin särskilda och övergripande natur och sammanlagda verkan särskiljer dessa områden från unionens övriga regioner med geografiska och/eller demografiska problem har erkänts i EU:s primärrätt och har nyligen också förts in i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.
- Q. För att bidra till ökad delaktighet och förbättra effektiviteten bör den gemensamma fiskeripolitiken organiseras så att den på ett övergripande sätt engagerar alla parter som är direkt eller indirekt knutna till sektorn, såsom yrkes- och fritidsfiskare, vattenbrukare,

beredningsföretag, återförsäljare, fartygsägare, företrädare för dessa grupper, det civila samhället (inklusive miljö- och utvecklingsorganisationer), forskare och institutionella beslutsfattare.

- R. Den nya reformen av den gemensamma fiskeripolitiken bör redan i sig medföra att fiskeripolitiken i högre grad överensstämmer med bestämmelserna för den inre marknaden.
- S. Trots vissa framsteg efter 2002 års reform av den gemensamma fiskeripolitiken, kvarstår allvarliga problem med överkapaciteten i fiskeflottan och bristen på vissa fiskeresurser; omfattningen av dessa problem skiljer sig från en region till en annan och har förvärrats under de senaste åren, vilket har fått allvarliga negativa effekter på arter utanför målgruppen och på den marina miljön i allmänhet och försatt ekosystemen i dåligt skick.
- T. Problem såsom överkapacitet och bristande fiskeresurser bör inte uppfattas som inhemska eller universella med tanke på den stora variation som finns mellan olika fiskeflottor och olika typer av fiske. Lösningar på sådana problem bör utarbetas och genomföras på ett sätt som tar hänsyn till de stora regionala skillnader som finns runtom i EU.
- U. Våra hav har kapacitet att rymma större volymer fisk än i dagsläget, och om bestånden får möjlighet att återhämta sig skulle det bli möjligt att öka fiskekvoterna avsevärt och samtidigt bevara hållbarheten.
- V. Mängden fisk som kastas överbord är oacceptabelt hög och uppgår i extrema fall enligt fiskarna själva till 80 procent av deras totala fångst.
- W. Strategin för bevarande och förvaltning står för det största misslyckandet inom den gemensamma fiskeripolitiken och har inte ändrats eller uppdaterats sedan den utformades. Det är därför nödvändigt att utforma en ny modell för bevarande och förvaltning av fiskeresurserna.
- X. Med utgångspunkt i sina åtaganden i internationella fora har Europeiska unionen infört en förvaltning av fiskeriresurserna som möjliggör maximal hållbar avkastning och en ekosystembaserad strategi som mål för fiskeripolitiken.
- Y. Det är inte omöjligt att upprätthålla moderna, konkurrenskraftiga, miljövänliga och säkra fiskeflottor och samtidigt minska fiskekapaciteten, vilket i praktiken redan har gjorts, i varierande grad, i flera medlemsstater på grundval av tillförlitlig vetenskaplig forskning för att skapa bättre överensstämmelse mellan kapaciteten och tillgängliga resurser. De berörda parterna har föreslagit åtgärder som inte försämrar situationen inom sektorn utan som får aktiva och gradvisa effekter, t.ex. åtgärder för att utöka fiskbiomassan, minska antalet fiskedagar, införa biologiska skyddszoner och uppgradera det småskaliga fisket.
- Z. Fisket hör till den ekonomiska verksamhet som blivit mest lidande av att fiskeresurserna utarmats till följd av det dåliga hälsotillståndet inom havens ekosystem. I framtiden kommer fiskets hållbarhet att vara beroende av om man kan vända denna tendens

samtidigt som hälsonivån och balansen i havets ekosystem i sin helhet återställs. Därför bör denna sektor själv bidra till att återställa en balans som gör det möjligt att bedriva ett hållbart fiske i framtiden och öka lönsamheten på medellång och lång sikt.

- AA. Fisket har stor betydelse för uppehållet i många kustsamhällen som har varit aktiva inom fisket i många generationer och som på så sätt också har bidragit till den ekonomiska och sociala dynamiken i de berörda områdena och till EU:s kulturarv. Fiskeripolitiken måste utformas på ett sådant sätt att den skyddar inkomstmöjligheterna i alla traditionella fiskeriområden i Europa genom att historiska rättigheter respekteras.
- AB. Historiska rättigheter har tidigare skyddats av principen om relativ stabilitet, och de fördelar som kustsamhällena fått genom denna princip måste bevaras oberoende av hur framtida förvaltningssystem utformas.
- AC. Den småskaliga fiskeflottan och de områden som i hög grad är beroende av fisket måste beviljas en differentierad behandling och ett betydande socioekonomiskt stöd i den nya gemensamma fiskeripolitiken.
- AD. Trots att få kvinnor är representerade i den undergrupp som utgörs av själva fångstverksamheten, utgör kvinnorna en viktig grupp eftersom de spelar en grundläggande roll på områden som är direkt kopplade till den gemensamma fiskeripolitiken, t.ex. vattenbruk, beredning, försäljning, forskning, företagsledning, utbildning och sjösäkerhet.
- AE. I likhet med vad som redan konstaterats inom jordbruket är kvinnorna inom fiskerinäringen också diskriminerade genom att de har lägre löner (eller inte får någon ersättning alls), sämre sociala förmåner och i vissa fall till och med hindras från att i vissa samhällen eller föreningar delta fullt ut i de styrande organen.
- AF. Fiskeri- och vattenbruksprodukter är en viktig och växande källa till högkvalitativt protein och nyttiga fetter, som är oumbärliga för EU:s livsmedelsbehov.
- AG. Gemenskapsflottan och gemenskapens fiskerisektor tillhandahåller högkvalitativa livsmedel och spelar en grundläggande roll för sysselsättningen, den sociala sammanhållningen och dynamismen i EU:s kustområden, avlägsna regioner, yttersta randområden och öregioner.
- AH. Utsläppandet på marknaden av fiskeriprodukter försedda med en ackrediterad livsmedelscertifiering från fångstögonblicket via odling eller beredning (beroende på vilken industrigren det rör sig om) till saluföringen, bör bygga på hållbara miljökriterier och bidra till att göra såväl producenter som konsumenter mer medvetna om ett hållbart fiske.
- AI. FAO har noggrant studerat frågan om miljömärkning för fiskeri- och vattenbruksprodukter, och i maj 2005 lade FAO:s fiskerikommitté fram riktlinjer i denna fråga som kommissionen bör beakta.
- AJ. Vid främjandet av en hållbar utveckling i en viss region bör man stärka samspelet mellan människa och miljö och främja livskvaliteten i kustsamhällena. Fiskeripolitiken

måste utgå från antagandet att det råder ett ömsesidigt beroende mellan välståndet i dessa samhällen och hållbarheten hos de ekosystem de utgör en del av.

- AK. De småskaliga fiskeflottorna har helt andra egenskaper och problem än de storskaliga fiskeflottorna, och dessa båda segment kan inte passas in i en enhetlig modell, utan kräver en differentierad behandling.
- AL. Det är i dag allmänt accepterat att det finns ett antal instrument som möjliggör en alternativ strategi för fiskeriförvaltningen, vilken med fördel kan komplettera de aktuella systemen och spela en viktig roll i gemenskapens förvaltning av sektorn.
- AM. En undersökning av olika fiskeriförvaltningsmodellerna bör genomföras med stor försiktighet och ta hänsyn till de olika ekonomiska och sociala förutsättningar samt förutsättningar för fisket som råder i medlemsstaterna, och med full respekt för subsidiaritetsprincipen, i syfte att utveckla en övergripande och balanserad resursförvaltning och främja en välavvägd tillgång för de olika flottorna.
- AN. Fiskeriverksamheten är framför allt koncentrerad till regioner med svag ekonomi – varav majoriteten omfattas av mål 1 – och krisen inom sektorn påverkar i hög grad nivån på den ekonomiska och sociala sammanhållningen i dessa regioner.
- AO. Marina reservat med fiskeförbud är ett effektivt verktyg för att skydda marina ekosystem och främja förvaltningen av fisket, förutsatt att upprättandet och skyddet av reservaten uppfyller ett antal miniminormer.
- AP. Största möjliga uppmärksamhet måste fästas vid vattenbrukssektorns strategiska betydelse och dess utveckling på gemenskapsnivå, både på det socioekonomiska och på miljömässiga planet och när det gäller att säkra en tryggad livsmedelsförsörjning. Industrin måste dock förhindra skador på den lokala marina miljön och motverka utfiskning av vilda bestånd, i synnerhet av små pelagiska arter som fångas som föda åt många arter inom vattenbruket.
- AQ. Skaldjursfisket utgör en väsentlig del av sektorn och är mycket viktigt för vissa kustområden, där skaldjursfiske för hand framför allt utförs av kvinnor, och bör införlivas helt i den nya gemensamma fiskeripolitiken.
- AR. EU måste samordna sin utvecklingspolitik och den gemensamma fiskeripolitiken och avsätta mer mänskliga, tekniska och budgetmässiga resurser till fiskerisektorn inom ramen för sin politik för utvecklingssamarbete med tredjeländer.
- AS. De regionala fiskeriförvaltningsorganisationerna och fiskepartnerskapsavtalen bör spela en allt viktigare och mer avgörande roll för utnyttjandet och en hållbar exploatering av fiskeresurserna både i gemenskapsvattnen och i internationella vatten, detta trots att flera aktuella utvärderingar av de regionala fiskeriförvaltningsorganisationernas resultat visar på allvarliga brister i deras funktionssätt, vilket har lett till att FN:s generalförsamling uppmanat till omedelbara åtgärder för att förbättra de berörda organisationernas verksamhet.

- AT. De regionala förvaltningskontoren bör spela en central och avgörande roll när det gäller utnyttjandet och en hållbar exploatering av fiskeresurserna i gemenskapsvattnen och därmed göra det möjligt att fatta förvaltningsbeslut på en mer lämplig nivå i samarbete med berörda parter.
- AU. Den gemensamma fiskeripolitikens externa strategi är avgörande för att garantera leveranser till industrin och konsumenterna, eftersom mer än en tredjedel av gemenskapsproduktionen härrör från internationella fiskevatten och vatten som omfattas av tredjeländers exklusiva ekonomiska zoner.
- AV. Olagligt, orapporterat och oreglerat fiske (IUU) är ett av de största hoten mot ett hållbart utnyttjande av de levande akvatiska resurserna och äventyrar själva grunden för både den gemensamma fiskeripolitiken och de internationella insatserna för att främja en bättre havsförvaltning. Rådets förordning nr 1224/2009 av den 20 november 2009 om införande av ett system för gemenskapskontroll, som snart ska genomföras, syftar till att ytterligare främja övervakning och samordning.
- AW. 60 procent av all fisk som konsumeras i EU fångas utanför EU:s vatten. Att andelen är så stor beror delvis på att den gemensamma fiskeripolitiken inte har lyckats upprätthålla tillräckligt stora fiskbestånd för att möta EU-invånarnas efterfrågan.
- AX. Kommissionen har redan bekräftat att produkter som inte motsvarar de minsta storlekar som fastställts i EU har släppts in på gemenskapsmarknaden, främst på grund av att saluföringsreglerna inte har tillämpats på frysta produkter.
- AY. En stor del av arbetstillfällena inom fiskefångstsektorn går nu till arbetstagare från tredjeländer, då dessa jobb blir alltmer oattraktiva för gemenskapens ungdomar.
- AZ. De senaste årens kraftiga prissänkningar på de flesta fiskarter har inverkat mycket negativt på producenternas inkomster, samtidigt som produktionskostnaderna har gått upp, dvs. kostnader som inte kan täckas av priset vid första försäljningstillfället.
- BA. Strukturen på marknaden för fiskeprodukter har förändrats från ett läge där producenter och köpare var jämviktiga till en situation där köparna i allt högre grad befinner sig i en oligopolsituation till följd av en allt större koncentration av distributions- och inköpskedjorna.
- BB. En stor del av exporten från tredjeländer skapar ett allvarligt konkurrensproblem för gemenskapssektorn, eftersom man i dessa länder inte följer samma normer och kontrollsystem som tillämpas för gemenskapens producenter och konsumenter, och som ökar gemenskapsproducenternas produktionskostnader.
- BC. Denna situation med fallande priser medför inte heller några långsiktiga fördelar för konsumenterna.

ALLMÄNT

1. Europaparlamentet välkomnar kommissionens initiativ att lägga fram grönboken, eftersom detta banar vägen för ett samråd och en viktig diskussion om de begränsningar

och utmaningar som väntar den nuvarande gemensamma fiskeripolitiken, som brådskande kräver en övergripande reform. Parlamentet kräver att även de berörda parternas ståndpunkter beaktas.

2. Europaparlamentet anser att den aktuella reformen är av avgörande betydelse för den europeiska fiskerinäringens framtid, och att underlåtenhet att anta och genomföra en omfattande reform skulle kunna leda till att det varken finns någon fisk eller fiskerinäring när nästa reform ska genomföras.
3. Europaparlamentet delar den ståndpunkt som framförs i grönboken om att produktiva fiskbestånd och fungerande marina ekosystem är en förutsättning för ekonomisk och social hållbarhet. Ekologisk hållbarhet är därför en grundläggande förutsättning för det europeiska fiskets ekonomiska och sociala framtid.
4. Europaparlamentet välkomnar också de huvudprinciper som kommissionen fastställer i syfte att säkra en effektiv och framgångsrik reform av den gemensamma fiskeripolitiken, det vill säga ökat ansvar till sektorn, genom att man inför villkor som främjar goda fiskemetoder, och en anpassning av förvaltningsmodellerna för fisket, för att skapa instrument som kompletterar och förbättrar det traditionella systemet med totala tillåtna fångstmängder och kvoter.
5. Europaparlamentet välkomnar kommissionens analys av de fem strukturella felen i den nuvarande gemensamma fiskeripolitiken, och håller med kommissionen om att fem aspekter måste ges en central betydelse i reformen, det vill säga det djupt rotade problemet med överkapacitet i flottorna, vagt formulerade politiska mål som ger otillräcklig vägledning för beslutsfattande och genomförande, ett system för beslutsfattande som uppmuntrar till kortsiktigt tänkande, ett regelverk som inte ger näringen själv tillräckligt ansvar och bristande politisk vilja att se till att bestämmelserna följs tillsammans med en låg grad av efterlevnad i näringen.
6. Europaparlamentet gläder sig över att man insett att det behövs ett enklare regelverk för att garantera att de åtgärder som vidtas ger bästa möjliga resultat, och understryker därför hur viktigt det är att utöka insatserna för att uppnå detta.
7. Europaparlamentet upprepar att den gemensamma fiskeripolitikens främsta mål måste vara att garantera både fiskeresursernas och fiskarnas framtid genom att återställa fiskbestånden och återupprätta sektorns ekonomiska livskraft.
8. Europaparlamentet understryker att den gemensamma fiskeripolitiken bör främja modernisering och hållbar utveckling inom fiskerinäringen för att göra den socioekonomiskt livskraftig och säkra hållbara fiskeresurser och därmed garantera försörjningen av fisk till allmänheten, garantera livsmedelssuveränitet och livsmedelssäkerhet, bevara arbetstillfällena, förbättra levnadsvillkoren för fiskarna och säkra en hållbar utveckling i de kustområden som är mest beroende av fisket.
9. Europaparlamentet anser att fiskeriförvaltningen måste utformas på ett sådant sätt att den minimerar fiskets konsekvenser för närstående och beroende arter, och att stora beslut bör föregås av en miljökonsekvensbedömning, vilket är fallet inom de flesta andra näringar.

10. Europaparlamentet betonar att den nuvarande gemensamma fiskeripolitiken är ett av de mest integrerade gemenskapspolitiska områdena som ger gemenskapen breda befogenheter och därmed ansvar för förvaltningen och bevarandet av de marina resurserna. Parlamentet anser att de berörda parterna bör involveras i högre grad.
11. Europaparlamentet understryker att trots den djupgående reformen 2002 av den gemensamma fiskeripolitiken står denna i dag, 27 år efter det att den inrättades, inför allvarliga problem vad gäller vissa typer av fiske som främst kännetecknas av överfiske, överkapacitet inom vissa segment i fiskeflottan, energiineffektivitet och slöseri, brist på tillförlitlig forskning om fiskbestånd, samt även andra faktorer såsom den ekonomiska och sociala tillbakagången inom sektorn, globaliseringen av marknaden för fiskeri- och vattenbruksprodukter, konsekvenserna av klimatförändringarna och den gradvisa utarmningen av resurserna till följd av det dåliga hälsotillståndet inom havens ekosystem.
12. Europaparlamentet menar att man inom all fiskeripolitik måste ta hänsyn till flera olika dimensioner – sociala, ekologiska och ekonomiska –, vilket kräver en integrerad och balanserad strategi, som är oförenlig med en vision som rangordnar dessa dimensioner enligt en i förväg fastställd prioriteringsordning.
13. Europaparlamentet understryker att bevarandet av vitaliteten i fiskerinäringen och i fiskesamhällena och upprätthållandet av de marina ekosystemens hållbarhet inte är oförenliga mål.
14. Europaparlamentet anser att problem såsom överfiske, överkapacitet, överinvesteringar och slöseri inte bör uppfattas som inhemska eller universella utan snarare som specifika för vissa fiskeflottor och vissa typer av fiske, och att de bör åtgärdas på ett sätt som tar hänsyn till dessa särdrag.
15. Europaparlamentet påpekar att parlamentet under tidigare valperioder framhållit att den gemensamma fiskeripolitikens bestämmelser inte i tillräcklig utsträckning respekterades av alla verksamhetsutövare, och att parlamentet vid flera tillfällen har uppmanat ansvariga EU-organ och samtliga medlemsstater att förbättra kontrollerna, harmonisera inspektions- och sanktionskriterierna och systemen för rapportering av fångster, garantera transparens när det gäller inspektionsresultatet och stärka gemenskapens inspektionssystem för att utveckla en efterlevnadskultur genom att involvera de främsta berörda parterna och ge dem ökat egenansvar.
16. Europaparlamentet konstaterar att den nya kontrollförordningen innehåller en rad åtgärder, vars resultat och kostnadseffektivitet kritiskt borde bedömas i samband med reformen av den gemensamma fiskeripolitiken.
17. Europaparlamentet betonar att många av de problem som den gemensamma fiskeripolitiken står inför bottnar i att principerna om god förvaltning inte har följts.
18. Europaparlamentet betonar att parlamentet efter Lissabonfördragets ikraftträdande inte enbart har en rådgivande roll, utan blir medlagstiftare inom fiskerisektorn, där det delar beslutsbefogenheterna med rådet utom i fråga om fastställandet av högsta tillåtna fångstmängder och av kvoter.

19. Europaparlamentet påpekar att de regionala fiskeriförvaltningsorganisationerna och fiskepartnerskapsavtalen spelar en viktig roll för förvaltningen och tillämpningen av goda fiskemetoder inom deras respektive ansvars- och tillämpningsområden och att EU:s ståndpunkt bör vara att främja högsta möjliga standarder för bevarandet och förvaltningen av fiskeresurserna.
20. Europaparlamentet betonar att reformen av den gemensamma fiskeripolitiken måste vara slutförd i början av 2011 för att garantera att den fullt ut beaktas i samband med diskussionerna om EU:s kommande finansieringsram och att den reformerade gemensamma fiskeripolitiken till fullo genomförs.
21. Europaparlamentet understryker att vetenskapliga kunskaper och tillämpad teknisk forskning om sektorns behov bör beaktas för att man ska kunna minimera de negativa konsekvenserna på de marina ekosystemen, och att en strategi för bevarande och hållbart utnyttjande av fiskeresurserna måste utformas och gradvis förbättras, med involvering och deltagande av forskare från det kooperativa området som observatörer samt av företrädare för de regionala rådgivande nämnderna som fullvärdiga deltagare. Parlamentet understryker vidare att all avsaknad av korrekta vetenskapliga uppgifter om fiske och marina ekosystem inte hindrar att en försiktighetsstrategi tillämpas i den nya gemensamma fiskeripolitiken.
22. Europaparlamentet understryker att trots de mycket komplicerade förfarandena för att ändra förvaltningsmodellerna för fisket och trots de svårigheter, särskilt juridiska, som kan uppstå i samband med dessa förfaranden, är problemen inte oöverstigliga, vilket framgår av den framgångsrika tillämpningen av andra förvaltningsmodeller i andra delar av världen, såsom förvaltning av fiskeansträngningen och överlåtbara fiskerättigheter.
23. Europaparlamentet betonar att trots den avveckling som redan gjorts har vissa delar av den europeiska fiskeflottan, särskilt de småskaliga fiskefartygen, inte i tillräcklig grad renoverats, och det finns fortfarande fartyg som är föråldrade eller mycket gamla och som behöver moderniseras eller ersättas för att förbättra säkerheten ombord och minska miljökonsekvenserna, utan att fiskekapaciteten minskas.
24. Europaparlamentet framhäver att fiskar-, producent- och branschorganisationer och andra föreningar är viktiga för att sektorn ska fungera väl och utvecklas.
25. Europaparlamentet anser att det krävs en företagsvänlig miljö både på nationell och på lokal nivå för att vattenbruket ska bli framgångsrikt, och att medlemsstaterna och de regionala myndigheterna därför måste kunna räkna med en lämplig gemenskapsram för att sektorn ska kunna utvecklas på ett harmoniskt sätt och för att man ska kunna dra nytta av dess fulla potential att skapa välstånd och arbetstillfällen, varvid fiskare med verksamheter som är på tillbakagång ska prioriteras.
26. Europaparlamentet tror att befolkningstillväxten i EU och dess framtida utvidgningar liksom klimatförändringsfaktorerna kan få avsevärda konsekvenser för den nuvarande förvaltningsstrukturen för fisket och vattenbruket.
27. Europaparlamentet förvånar sig över att fiskehamnarnas avgörande roll i fiskerisektorn inte nämns i grönboken, med tanke på att hamnarna är en viktig aktör när det gäller

anläggningar för landning, lagring och distribution av fisk. Parlamentet uppmanar därför kommissionen att framhäva hamnarnas roll i fiskerisektorn, eftersom utvecklingen kräver att infrastrukturen förnyas. Parlamentet anser dessutom att Europas fiskehamnar i framtiden kommer att kunna bidra till utvecklingen och tillhandahållandet av certifieringssystem och till bättre spårbarhet av fångster.

28. Europaparlamentet framhåller att kvinnors fullständiga medverkan i verksamheterna inom sektorn, med lika rättigheter och på lika villkor som männen, är en grundläggande målsättning som måste återspeglas i all politik och i alla åtgärder för sektorn.
29. Europaparlamentet bekräftar att fisket är en viktig näring, inte enbart i livsmedelshänseende utan också som en fritidssysselsättning och i ett socialt och kulturellt perspektiv, och att det i många av Europas kustregioner utgör en viktig möjlighet, och i vissa fall den enda möjligheten, till uppehälle för ett stort antal familjer, som direkt eller indirekt är beroende av fisket, samt att det bidrar till att stimulera verksamheten och integrera den socioekonomiska strukturen i kustområdena, tillsammans med annan maritim verksamhet.
30. Europaparlamentet anser att den roll som kvinnor spelar för fisket och för en hållbar utveckling av fiskezonerna måste värdesättas och respekteras. Parlamentet uppmanar medlemsstaterna att vidta åtgärder för att se till att medhjälpande makar omfattas av en minst lika god skydds nivå som egenföretagare, på samma villkor som de som gäller för egenföretagare. Parlamentet uppmanar kommissionen och medlemsstaterna att samarbeta för att främja principen om lika möjligheter och införliva den i de olika stadierna av Europeiska fiskerifondens genomförande (däribland utformningen, genomförandet, övervakningen och utvärderingen) i enlighet med artikel 11 i förordning (EG) nr 1198/2006.
31. Europaparlamentet uppmanar bestämt kommissionen att se till att fiskerisektorns mest utsatta grupper, i synnerhet kvinnliga arbetstagare, fiskare och skaldjursfiskare, inte diskrimineras när rättigheterna till resurser fördelas, och att deras deltagande i de regionala rådgivande nämnderna uppmuntras.
32. Europaparlamentet anser att de framtida finansiella kompletterande åtgärderna måste anpassas till de mål som följer med reformen av den gemensamma fiskeripolitiken. Parlamentet menar i detta sammanhang att de finansiella resurser som ska förhandlas fram inom ramen för den nya fleråriga budgetramen för perioden 2014–2020 bör omfatta en större budget för den gemensamma fiskeripolitiken, i syfte att skapa de nödvändiga finansiella förutsättningarna för ett fullständigt införande och praktiskt genomförande av de antagna reformriktlinjerna. Parlamentet insisterar på att en gemensam fiskeripolitik förutsätter en lämplig gemenskapsfinansiering i syfte att garantera att de akvatiska resurserna utnyttjas på ett sätt som säkerställer ekonomisk, miljömässig och social hållbarhet. Parlamentet förkastar alla försök att åternationalisera kostnaderna för den gemensamma fiskeripolitiken.
33. Europaparlamentet anser att de fortlöpande minskningarna av gemenskapsstödet till sektorn, som fastställs i den befintliga fleråriga budgetramen för perioden 2007–2013, särskilt minskningen av anslagen till Europeiska fiskerifonden och till den gemensamma

organisationen av marknaden, är en av de faktorer som har bidragit till att förvärra situationen i sektorn.

34. Europaparlamentet insisterar på att konvergensprincipen måste upprätthållas vid tilldelningen av struktur- och sammanhållningsmedel, inbegripet från Europeiska fiskerifonden, i enlighet med principen om solidaritet och om ekonomisk och social sammanhållning.
35. Europaparlamentet anser att det måste fastställas en övergångsperiod för att denna reform av den gemensamma fiskeripolitiken ska kunna harmoniseras med den befintliga ramen för denna gemensamma politik.

SÄRSKILDA ASPEKTER

Skydd och bevarande av resurser och vetenskapliga kunskaper

36. Europaparlamentet anser att de åtaganden som gjorts inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken för att vända de ekonomiska och sociala konsekvenserna av de minskade fiskemöjligheterna liksom de höga föroreningsnivåerna och den ökande internationella konkurrensen måste vara förenliga med sektorns långsiktiga hållbarhet.
37. Europaparlamentet anser att man inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken bör anta en ekosystembaserad strategi som även bör ligga till grund för all ekonomisk verksamhet som inverkar på den marina miljön. Detta kan enligt parlamentet ske genom att man främjar en integrerad förvaltning i kustområden där det finns invecklade ekosystem och där en mycket känslig ekologisk balans måste uppnås mellan miljömässiga, ekonomiska, sociala, rekreativmässiga och kulturella intressen. Parlamentet uppmanar kommissionen att i detta avseende se till att reformen av den gemensamma fiskeripolitiken omfattar de åtgärder som vidtagits för att bekämpa klimatförändringar och nödvändiga medel för att finansiera dessa åtgärder.
38. Europaparlamentet anser att reformen av den gemensamma fiskeripolitiken även i fortsättningen måste genomföras med full respekt för försiktighetsprincipen, såsom den fastställs i uppförandekoden för ett ansvarsfullt fiske och i New York-avtalet, i syfte att se till att arternas överlevnad och/eller hållbarhet aldrig äventyras.
39. Europaparlamentet anser att tillträdet till fiskbestånden inte längre bör grundas endast på historiska fångster, utan att även miljömässiga och sociala kriterier gradvis bör införas som grund för beslut om fiskerättigheter; dessa kriterier bör omfatta fiskeredskapens selektivitet och mängden bifångster och fångster som kastas överbord, störningen av den marina livsmiljön, bidraget till den lokala ekonomin, energiförbrukning och koldioxidutsläpp, slutprodukternas kvalitet, sysselsättningsmöjligheter och efterlevnaden av den gemensamma fiskeripolitikens bestämmelser. Parlamentet anser vidare att fiske för mänsklig konsumtion bör prioriteras. Parlamentet är övertygat om att sådana kriterier skulle kunna främja en dynamik som skulle medföra bättre fiskemetoder och en miljömässigt, socialt och ekonomiskt mer hållbar fiskerinäring.

40. Europaparlamentet anser att den historiska rätten tidigare har skyddats genom principen om relativ stabilitet och att de fördelar som kustsamhällena har fått med stöd av denna princip måste upprätthållas i ett nytt förvaltningssystem.
41. Europaparlamentet anser att bruket att kasta fisk överbord är en icke hållbar fiskemetod som gradvis måste fasas ut, vilket bör ske genom att man skapar både positiva och, vid behov, negativa incitament för att yrkesfiskarna ska förbättra sin selektivitet. Parlamentet anser att om incitamenten inte tillräckligt snabbt medför en minskning av den mängd fisk som kastas överbord så bör ett förbud mot detta införas.
42. Europaparlamentet anser att den ovannämnda långsiktiga hållbarheten inom sektorn, antagandet av en ekosystembaserad strategi, tillämpningen av försiktighetsprincipen och valet av lämpliga redskap endast kan bli verklighet inom ramen för en decentraliserad fiskeripolitik där beslut fattas på grundval av vad som är mest relevant för situationen i enskilda fiskesegment och kustregioner.
43. Europaparlamentet anser att man måste garantera ett effektivt skydd av kustområdena, som är mycket miljö känsliga (de är de viktigaste reproduktionsområdena och yngelplatserna för biologiska resurser).
44. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att utvärdera de konsekvenser som genomförandet av de åtgärder som vidtagits för att bekämpa klimatförändringarna kan få för fisket och havsmiljön.
45. Europaparlamentet anser att en omfattande studie av fiskeflottan måste jämföras med de fiskeresurser som finns tillgängliga för fångst, för att avgöra vilka flottor som är i balans med resurserna och vilka som behöver minskas och i vilken utsträckning, i enlighet med kraven i förordning nr 2371/2002.
46. Europaparlamentet understryker att medlemsstaterna i enlighet med artikel 55.1 i den nya kontrollförordningen, som antogs den 20 november (rådets förordning nr 1224/2009), ska ”se till att fritidsfiske på deras territorier och i gemenskapens vatten bedrivs på ett sätt som överensstämmer med målen och bestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken”.
47. Europaparlamentet uppmanar kommissionen med eftertryck att beakta de sociala följderna och de allvarliga skador på fisket som vissa rovdjur orsakar, till exempel alltför stora säl- och skarvbestånd.
48. Europaparlamentet insisterar på behovet av ökade investeringar nationellt och på EU-nivå i forskning och vetenskapliga kunskaper på fiskeområdet, och av att främja kollektiva forskargrupper, som på senare år har blivit mer kompetenta och erfarna, och mer effektivt involvera fiskerisektorn i de tematiska områden som ingår i ramprogrammen för att främja forskning. Parlamentet betonar att forskning och kunskaper om fiske måste samordnas på EU-nivå. Parlamentet anser att det är viktigt att osäkerheten i de vetenskapliga bedömningarna minskas och att relevanta sociala och ekonomiska uppgifter tas fram och inarbetas i bedömningarna. Man bör även eftersträva att inarbeta uppgifter från berörda intressenter i bedömningarna. Parlamentet

understryker att den nya ekosystembaserade strategin kommer att involvera tvärvetenskaplig forskning.

49. Europaparlamentet understryker att den vetenskapliga forskningen om fisket är ett viktigt verktyg för fiskeriförvaltningen. Den är oundgänglig för att identifiera de faktorer som påverkar fiskresursernas utveckling, för att göra en kvantitativ bedömning av dem och utarbeta modeller som möjliggör en prognos av deras utveckling, men också för att förbättra fiskeredskapen, fartygen och yrkesfiskarnas säkerhetsförhållanden i samklang med fiskarnas kunskaper och erfarenheter.
50. Europaparlamentet betonar att den vetenskapliga forskningen måste ta hänsyn till fiskeriverksamhetens sociala, ekologiska och ekonomiska beståndsdelar. Parlamentet anser att det är viktigt att utvärdera vilken effekt fiskeriförvaltningens olika system och instrument har för sysselsättningen och avkastningen i fiskesamhällena.
51. Europaparlamentet understryker behovet av att säkra goda arbetsförhållanden, anständiga rättigheter och rimliga löner för forskare och tekniska experter som är involverade i forskningen om fiskerifrågor.
52. Europaparlamentet anser att man i allt större utsträckning bör utnyttja informationsteknik som är relevant för näringen och datoriserade system för uppgiftsinsamling och uppgiftsöverföring, såväl för regionala och nationella förvaltningar som för branschfolk och producentorganisationer, i syfte att öka informationens tillgänglighet och transparens.
53. Europaparlamentet anser att obligatorisk användning av ny teknik på fiskefartygen (för att övervaka och kontrollera fisket) bör införas stegvis under en övergångsperiod, i syfte att göra det lättare för näringen att anpassa sig.
54. Europaparlamentet är medvetet om att både målarter och icke målarter som fisk, hajar, sköldpaddor, sjöfåglar och marina däggdjur är kännande varelser, och uppmanar kommissionen att stödja utvecklingen av fångst och slaktmetoder som minskar onödigt lidande för marina djur.

Lönsamhet och yrkesmässig utveckling

55. Europaparlamentet påminner om att reformen av den gemensamma fiskeripolitiken måste ta hänsyn till EU:s beslut om att utnyttjandet av fiskbestånden bör förvaltas på grundval av målet om maximal hållbar avkastning, men insisterar samtidigt på att detta måste var förenligt med ett flerartsinriktat synsätt som beaktar förhållandena för alla arter som berörs av fisket, och att den nuvarande strategin att tillämpa maximal hållbar avkastning för varje art måste undvikas. Parlamentet upprepar att detta mål bör uppnås på ett funktionellt sätt och grundas på vetenskapliga uppgifter, samtidigt som de socioekonomiska konsekvenser som det medför måste bedömas.
56. Europaparlamentet betonar betydelsen av att samarbetet mellan fiskare och forskare får ekonomiskt och politiskt stöd, så att de råd som ges i högre grad överensstämmer med förhållandena i havet och snabbare kan genomföras.

57. Europaparlamentet betonar fiskerisektorns betydelse för den socioekonomiska situationen, sysselsättningen och främjandet av den ekonomiska och sociala sammanhållningen i de yttersta randområdena. Parlamentet påminner om att EU:s yttersta randområden släpar efter i den sociala och ekonomiska utvecklingen till följd av sitt avlägsna läge, men också till följd av den östruktur, ringa yta, besvärliga topografi och det klimat som kännetecknar dem. Dessutom är de ekonomiskt beroende av ett fåtal produkter, särskilt fiskeriprodukter, de har begränsade marknader och är av dubbel natur (de är EU-regioner och samtidigt områden som omges av utvecklingsländer). Parlamentet anser att dessa särdrag rättfärdigar positiv särbehandling inom vissa områden av den gemensamma fiskeripolitiken, i synnerhet när det gäller stöd till modernisering och förnyelse av flottorna.
58. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att erkänna de yttersta randområdenas och öregionernas särdrag och skillnader och främja stödåtgärder riktade mot en biologisk och social hållbarhet för fisket i dessa områden.
59. Europaparlamentet anser att giltighetstiden för Posei-programmet för fiske (kompensationssystem för extra kostnader som uppstår i samband med saluföringen av vissa fiskeriprodukter från de yttersta randområdena) ska vara obegränsad, i likhet med vad som redan gäller för Posei-programmet för jordbruk. Parlamentet anser i detta sammanhang att giltighetstiden för detta program ska vara obegränsad med tanke på att det avlägsna läget är ett permanent tillstånd.
60. Europaparlamentet anser att det måste inrättas yrkesövergripande grupper inom fiskerinäringen för ägare, arbetstagare, beredningsföretag, mellanhänder etc., vilket skulle främja dialogen mellan de olika parterna på olika nivåer i produktionskedjan.
61. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att utarbeta särskilda gemenskapsprogram till stöd för småskaligt kustfiske, icke-industriellt fiske samt skaldjursfiske, det vill säga verksamheter som generellt bedrivs av små eller medelstora företag, i syfte att hjälpa dessa flottor att övervinna sina traditionella strukturella svårigheter genom ett bättre utnyttjande av de möjligheter som erbjuds av EFF, vars åtgärder redan ofta uteslutande är riktade mot små och medelstora företag, och framför allt genom att hjälpa dem att få bättre tillträde till marknaderna och förbättra sina produkters värde.
62. Europaparlamentet uppmanar kommissionen och medlemsstaterna att främja en lämplig utbildning för yrkesfiskare och skeppare, som bör omfatta obligatorisk utbildning i ”bästa praxis” på området för fiske och marinekoologiska grundprinciper för dem som behöver yrkesutbildning, för att ge deras kvalifikationer och yrket i sig högre status och locka till sig ungdomar som är mer flexibla och rörliga och med en attityd som i högre grad är präglad av företaganda. Enligt parlamentet bör utbildningen omfatta alla tekniska, vetenskapliga och kulturella aspekter som krävs för att rätta till den allmänna uppfattningen om fisket som marginell verksamhet.
63. Europaparlamentet understryker att yrkeskvalifikationer är en nyckelfaktor både för att förbättra produktiviteten och för att höja lönerna. Parlamentet påpekar att de kvalificerade jobben framför allt finns i tekniskt avancerade företag och karakteriseras av högre löner, bättre kunskap om normer (och därmed större möjlighet att uppfylla dem) och bättre förståelse och respekt för samspelet mellan fiske och ekosystem.

64. Europaparlamentet anser att alla fiskare och skaldjursfiskare, oavsett om de är män eller kvinnor, måste garanteras enklare tillträde till Europeiska unionens finansieringsinstrument och ges samma status i alla medlemsstater, så att de garanteras fullständig social trygghet och skydd inom de sociala trygghetssystemen i varje medlemsstat. Parlamentet understryker att en strategi måste införas för att ge ekonomiskt stöd till yrkesfiskare som riskerar att se sin verksamhet minska eller att förlora sina jobb till följd av att fiskekapaciteten måste anpassas till de tillgängliga fiskbestånden eller till återhämtningsplaner för fiskbestånden.
65. Europaparlamentet uppmanar medlemsstaterna att inom ramen för sina respektive arbetsrätter utarbeta kollektivavtal som de europeiska flottorna bör följa för att förbättra arbetsvillkoren och säkerheten.
66. Europaparlamentet anser att det är nödvändigt att i större utsträckning involvera producenterna i saluföringskedjan för färsk fisk och andra fiskeriprodukter och att minska antalet mellanhänder i kedjan samt att i högre grad främja producentorganisationernas och andra intressenters involvering i förvaltningen av fisket och saluföringen av fiskeriprodukterna, i syfte att göra fångstsektorn så lönsam som möjligt och främja och stödja all direktförsäljning och saluföring från producentens sida som kan förkorta denna kedja.
67. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att utöka informationen till konsumenterna om fiskeriprodukternas ursprung och kvalitet och att utarbeta ett särskilt miljömärkningsprogram, som ska ge fiskeriprodukterna ett högre värde och främja konsumenternas hälsa genom strikta kontroller och fullständig spårbarhet, från fångsten av råvarorna till saluföringen av slutprodukten, både i fråga om försäljning av färsk fisk och om bearbetade fiskeri- eller vattenbruksprodukter.
68. Europaparlamentet bekräftar behovet av att garantera ett strikt genomförande av övervaknings- och certifieringsåtgärderna för de fiskeri- och vattenbruksprodukter som förs in på gemenskapsmarknaden, inbegripet import, för att säkra att de härrör från ett hållbart fiske och, vid behov, att de har bearbetats på ett korrekt sätt. Parlamentet påpekar dessutom att man måste garantera att importerade produkter är spårbara och att de uppfyller de krav som gäller för gemenskapsprodukter, i syfte att garantera lika villkor på gemenskapsmarknaden.

Förvaltningsmodeller: decentralisering, ökat ansvar och kontroll

69. Europaparlamentet betonar att den första och huvudsakliga uppgiften för förvaltningen av fiskerinäringen, som är en näring som exploaterar en självförnyande resurs, består i att direkt eller indirekt kontrollera den totala fiskeansträngningen för att på så vis uppnå målet att garantera leveranser av fisk till allmänheten inom ramen för ett hållbart fiske.
70. Europaparlamentet anser att det är viktigt att införa en politisk ram, som gör det möjligt att fatta beslut som rör sektorn på medellång och lång sikt, på grundval av olika operativa program anpassade till de marina ekosystemens, fiskets och de enskilda europeiska flottornas och industriernas särdrag.

71. Europaparlamentet anser att de långsiktiga strategiska målen visserligen kan formuleras på EU-nivå, men att medlemsstaterna och regionala organ bör ha det verkliga ansvaret för att utveckla och genomföra enskilda handlingsplaner, samtidigt som de europeiska institutionerna ansvarar för att de viktigaste målen uppnås.
72. Europaparlamentet anser att långsiktiga förvaltnings- och återhämtningsplaner bör upprättas för allt fiske och alla geografiska fiskeregioner i EU. Dessa planer ska verka förebyggande, på grundval av vetenskapliga råd, och de ska uppfylla relevanta kriterier som garanterar en ekosystembaserad strategi. Parlamentet anser att förvaltningsplanerna bör följas upp regelbundet så att de vid behov kan anpassas till eventuella nya förhållanden.
73. Europaparlamentet anser att förvaltnings- och återhämtningsplanerna bör bedömas vetenskapligt och genomgå utförliga simuleringstester för att säkerställa att de med stor sannolikhet kan användas för att nå målen, även om det fortfarande finns en stor osäkerhet kring våra vetenskapliga kunskaper om den marina miljön och fiskbeståndens egenskaper.
74. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att undersöka alla alternativa åtgärder för att komma till rätta med överfisket och möjligheterna att modernisera delar av flottan utan att öka fiskekapaciteten.
75. Europaparlamentet anser att en mer direkt involvering av fiskerisektorn i utformningen av den gemensamma fiskeripolitiken och förvaltningen av den i hög grad skulle kunna minska den fångst som kastas överbord. Parlamentet anser att försök med resultatbaserad förvaltning bör främjas i så stor utsträckning som möjligt och konstaterar att detta kommer att förutsätta en översyn av kontrollförordningen (rådets förordning 1224/2009), trots att den antogs först hösten 2009.
76. Europaparlamentet anser att förvaltningssystemet för fiskerisektorn måste frångå det traditionella ”uppifrån och ned”-perspektivet och i stället lägga tonvikten vid regionaliseringsprincipen och subsidiaritetsprincipen (horisontell decentralisering) – utan att detta skapar regional diskriminering eller avbryter den gemensamma tillämpningen av fiskeripolitiken –, vid en omdefiniering av och en utökad flexibilitet för principen om relativ stabilitet och vid deltagande av de yrkesverksamma inom sektorn och andra intressenter. Parlamentet avvisar bestämt, med hänsyn till gemenskapsflottans många olika särdrag, alla försök att anta en enhetlig förvaltningsmodell för gemenskapsfisket och framhåller i stället att hänsyn bör tas till särdragen i de olika europeiska haven. Parlamentet betonar dock att man inte får äventyra principen om lika möjligheter för producenterna på den europeiska marknaden eller harmoniseringen av konkurrensvillkoren.
77. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att arbeta för en separat, tydligt definierad, liberal, obyråkratisk och förenklad modell för förvaltning av småskaligt kustfiske, där de europeiska institutionerna själva fastställer de övergripande mål som ska nås av medlemsstaterna i enlighet med deras egna strategier.
78. Europaparlamentet bekräftar att egenförvaltning och regionalisering kan vara ett sätt att skapa en efterlevnadskultur.

79. Europaparlamentet anser att berörda parter deltagande i utarbetandet och genomförandet av förvaltningspolitiken för fisket kan leda till effektivare förvaltningsåtgärder, och parlamentet anser därför att positivt nytänkande på individuell och lokal nivå samt på medlemsstatsnivå bör erkännas, uppmuntras och stimuleras.
80. Europaparlamentet anser att det är nödvändigt att i större utsträckning diskutera och analysera en eventuell decentralisering av den gemensamma fiskeripolitiken med deltagande av samtliga berörda aktörer på institutionell nivå och sektorsnivå.
81. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att noga undersöka möjligheten att anta nya fiskeförvaltningsmodeller, som kompletterar systemet med totala tillåtna fångstmängder och kvoter, utom i de fall detta system fortfarande kan vara lämpligt såsom vid förvaltning av fiskeansträngningen och användning av överlåtbara fiskerättigheter, eftersom detta skulle underlätta införandet av en politik som förhindrar att fisk kastas överbord och möjliggöra en mer flexibel anpassning av flottan, i överensstämmelse med beståndens nuvarande mångfald och utbredning, och har visat sig vara mycket effektivt för att minska kapaciteten. Parlamentet anser att frivilliga system kan införas för användning av överlåtbara fiskerättigheter för de storskaliga fiskeflottorna och för andra flottsegment som eventuellt anser dessa system lämpliga för sin driftsmodell, och att dessa system måste omfatta skyddsklausuler för att förebygga en alltför stor koncentration av rättigheter. Parlamentet uppmanar kommissionen att undersöka vilka ändringar som bör göras av principen om relativ stabilitet och framför allt hur kustsamhällen, som i hög grad är beroende av fisket, kan ges företräde vid tilldelningen av fiskeresurser.
82. Europaparlamentet anser att ett förvaltningssystem baserat på fiskeansträngningen skulle göra det möjligt att införa en effektiv politik för att bekämpa att fisk kastas överbord och förenkla de nuvarande administrativa förfarandena och kontrollerna, som är alltför tidskrävande och dyra, både för sektorn och för medlemsstaternas administrationer.
83. Europaparlamentet anser det är olämpligt att mäta fiskeansträngningen på ett och samma sätt, utan hänsyn till olika slags fiskeflottor och fiskeredskap. Parlamentet anser att man vid kontrollen av fiskeansträngningen måste ta hänsyn till olika fiskarter och fiskeredskap och till fångsternas uppskattade påverkan på varje fiskarts bestånd.
84. Europaparlamentet anser att varje förändring av förvaltningsmodellen bör omfatta en övergångsperiod under vilken den uteslutande tillämpas inom de enskilda medlemsstaterna, i syfte att undvika plötsliga förändringar och för att kunna bedöma resultatet innan modellen införs i hela gemenskapen.
85. Europaparlamentet anser även att varje ny förvaltningsmodell måste bygga på den nuvarande fördelningen, som grundar sig på principen om relativ stabilitet, och att den gemensamma fiskeripolitiken i framtiden oundvikligen måste återspegla den nuvarande situationen i fråga om användningen av fiskekvoter och göra systemet tillräckligt flexibelt så att det inte längre hindrar ekonomisk effektivitet och lönsamma investeringar.

86. Europaparlamentet anser att de olika åtgärderna för förvaltning av fiskresurserna skulle förstås, accepteras och genomföras bättre om deltagandet var större, om målen var tydligare och om mer ekonomiskt och socialt stöd beviljades till de berörda. Parlamentet insisterar på behovet av att tillämpa stöd- eller ersättningsmekanismer för de fiskare som drabbas av ekonomiska och sociala återverkningar av de fleråriga återhämtnings- och förvaltningsplanerna och åtgärderna för att skydda ekosystemen.
87. Europaparlamentet anser att de regionala rådgivande nämnderna, andra berörda parter och gemenskapens kontrollorgan för fiske – genom den rådgivning den tillhandahåller – bör delta mer aktivt både under och efter reformen av den gemensamma fiskeripolitiken, och att de bör garanteras nödvändiga logistiska och ekonomiska förutsättningar för att fullt ut kunna utöva sina förnyade befogenheter på ett effektivt sätt, i enlighet med parlamentets tidigare resolutioner såsom ovan nämnda resolution av den 24 april 2009.
88. Europaparlamentet förespråkar ett starkare regionalt inflytande vid beslutsfattandet, där man i högre grad än tidigare tar hänsyn till ekosystemens regionala särdrag och de naturliga produktionsvillkoren, och konstaterar att de regionala rådgivande organen bör stärkas på ett varaktigt sätt i detta sammanhang.
89. Europaparlamentet understryker den betydelsen Gemenskapens kontrollorgan för fiske har inom ramen för den reformerade gemensamma fiskeripolitiken, och bekräftar att man måste harmonisera fiskerikontrollen och garantera att den är objektiv samt tillämpa ett enhetligt och rättvist regel- och sanktionssystem för att på detta sätt stärka fartygsägarnas och yrkesfiskarnas förtroende för den grundläggande principen om likabehandling.
90. Europaparlamentet anser att den gemensamma fiskeripolitikens kontrollpolitik måste beakta följande aspekter:
- En mer direkt kontroll från Europeiska kommissionens sida genom ett maximalt utnyttjande av de möjligheter som följer med inrättandet av kontrollorganet för fiske.
 - Förenkling av lagstiftningen genom antagande av de normer som är bäst lämpade för att uppnå målen.
 - Tillämpning av principen att den part som bryter mot bestämmelserna ska reparera de skador som orsakats andra aktörer.
 - Ett nerifrån- och upp-förfarande för beslutsfattandet som underlättar genomförandet av kontrollsystemet.
91. Europaparlamentet efterlyser en mer övergripande politik, som får medlemsstaterna att ta mer ansvar, och enligt vilken endast de medlemsstater som inte har uppfyllt sina åtaganden i fråga om kontroll och bevarande skulle nekas strukturstöd och andra former av gemenskapsstöd i enlighet med artikel 95 i den nya kontrollförordningen. Enligt parlamentet är det mycket viktigt att man med hjälp av en flexibel styrning kanaliserar

EU-stöden och de nationella stöden till fisket uteslutande till verksamheter och åtgärder som är inriktade på ett ekologiskt, ekonomiskt och socialt hållbart fiske.

92. Europaparlamentet anser att IUU-fisket utgör en form av illojal konkurrens som allvarligt skadar alla europeiska yrkesfiskare som följer gemenskapslagstiftningen, nationell lagstiftning eller lagstiftningen i tredjeländer och som bedriver sin verksamhet på ett ansvarsfullt sätt.
93. Europaparlamentet påminner om att IUU-fisket allvarligt stör verksamheten på fiskerimarknaden och utgör ett hot mot ekosystemens balans.

Förvaltning av gemenskapens fiskeflottor

94. Europaparlamentet understryker att man i samband med reformen av den gemensamma fiskeripolitiken bör sträva efter lösningar som garanterar en stabil och varaktig balans mellan fiskeresurserna och flottkapaciteten.
95. Europaparlamentet upprepar vikten av att anpassa flottkapaciteten till de tillgängliga resurserna, men betonar samtidigt att kommissionen och medlemsstaterna bör beräkna den verkliga överkapaciteten och fastställa vilka flottor som är för stora i förhållande till deras nuvarande fiskemöjligheter.
96. Europaparlamentet stöder förslaget om en differentierad behandling av storskaliga flottor och sådana segment som har en struktur och en företagsmässig kapacitet som i högre grad kan jämföras med andra ekonomiska verksamheter, och småskaliga flottor som har större anknytning till kustområden och konkreta marknader, mindre produktionsvolym per enhet och en annan kostnads- och sysselsättningsstruktur.
97. Europaparlamentet stöder arbetet med att ta fram nya definitioner av småskaligt fiske och av storskaligt fiske, och mer flexibla kriterier som dessa definitioner kan grundas på, så att de är bättre anpassade till de olika förhållandena inom gemenskapens fiskerisektor. Parlamentet uppmanar därför kommissionen att genomföra en detaljerad och uttömmande undersökning av den nuvarande gemenskapsflottans storlek, särdrag och fördelning, och att definiera varje kategori enligt relevanta kriterier så att ingen diskriminering kan uppstå mellan likvärdiga flottor eller mellan flottor från olika medlemsstater som arbetar i samma fiskevatten.
98. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att tydligt definiera överkapacitet. Det är nödvändigt att fastställa orsakerna till överkapacitet, särskilt de ekonomiska drivkrafterna för kapacitet, och undersöka om det finns kopplingar till marknadspolitiken, samtidigt som man måste hålla i minnet att marknadskrafterna i vissa fall kan vara ett avgörande kriterium som måste beaktas. Parlamentet anser att kriterierna för en definition av gemenskapsflottan bör omfatta mer än förenklade sifferparametrar och omfatta differentierade viktningfaktorer för varje region, vilket skulle ge en enhetlig och flexibel modell som objektivt kan bemöta de olika situationer som råder inom gemenskapsflottan.
99. Europaparlamentet anser att dagens EFF och framtidens strukturfonder för fiskerinäringen bör fortsätta att stödja förnyelse och modernisering av flottorna, särskilt

när det gäller det småskaliga och icke-industriella kustfisket, eftersom detta stöd bygger på kriterier för säkerhet (som minskar arbetsplatsolyckorna), hygien och bekvämlighet samt miljöskydd och bränslebesparingar m.m., som inte innebär någon ökning av de berörda flottornas fångstkapacitet.

100. Europaparlamentet anser att politiken för stöd till fiskeflottorna bör beakta meritbaserade kriterier såsom utveckling av god och "miljövänlig" fiskepraxis, respekt för efterlevnadskulturen, tillämpning av organisationssystem (producentsammanslutningar).
101. Europaparlamentet stöder inrättandet av en skrotningsfond, som en effektiv lösning på kort sikt på problemen med överkapacitet, tillsammans med bestämmelser som garanterar att medlemsstaterna inte kan blockera användningen av fonden.
102. Europaparlamentet anser att fiskeflottan på lång sikt bör kunna finansiera sig själv och upprätthålla sin konkurrenskraft på en liberaliserad marknad för fiskeriprodukter, men insisterar på att detta endast är möjligt inom ramen för en gemensam fiskeripolitik med en förvaltningsmodell som främjar företagets lönsamhet.

Vattenbruk och bearbetade produkter

103. Europaparlamentet är övertygat om att ett starkt och högkvalitativt vattenbruk, som är miljömässigt hållbart, kan främja tillväxten i närliggande sektorer och bidra till att främja utvecklingen i kustområdena, till havs och på landsbygden, vilket även skulle medföra avsevärda fördelar för konsumenterna i form av ekologiskt producerade, hälsosamma och högkvalitativa livsmedel.
104. Europaparlamentet anser att skyddet av gemenskapsvattenbruket och dess konkurrenskraft bör stärkas genom ett konstant och starkt stöd till forskning och teknisk utveckling, en bättre förvaltning av kust- och flodområdena för att underlätta tillträdet till de berörda områdena och en integrering av vattenbrukets specifika behov i EU:s marknadspolitik. Parlamentet värdesätter den viktiga roll som spelas av producentorganisationer som har inrättats i enlighet med den gemensamma organisationen av marknaden, och uppmanar kommissionen att särskilt beakta vattenbrukssektorns specifika behov och krav i dessa bestämmelser.
105. Europaparlamentet anser att en hållbar utveckling av vattenbruket kräver miljövänliga anläggningar och produktionsmetoder, inbegripet hållbara foderkällor, för att man ska kunna undvika sådana problem som eutrofiering av vattnet och främja produktionen av mer högkvalitativa produkter, genom förbättrade hälsonormer och införande av höga normer för biologiskt vattenbruk och djurens välbefinnande liksom ett högt konsumentskydd. Parlamentet betonar dessutom vikten av att inbegripa incitament till förmån för en biologisk vattenbruksproduktion och en förbättring av vattenbruksanläggningarnas effektivitet.
106. Europaparlamentet anser att vattenbruket är en integrerad del av den gemensamma fiskeripolitiken och att det kompletterar det undersegment som utgörs av själva fångstverksamheten, särskilt när det gäller utbudet av livsmedel, anställningsbarhet och inplantering av i synnerhet de arter som är mest överexploaterade i vilt tillstånd.

107. Europaparlamentet anser att man måste främja investeringar i ny teknik för fiskodling, däribland intensiva system som möjliggör vattenåtervinning och off-shore-vattenbruk i salt- och sötvatten samt forskning om odling av nya ekonomiskt intressanta arter och om foder som framställs med mer miljövänliga metoder, där man i första hand beviljar stöd till förbättringar av den miljömässiga hållbarheten. Parlamentet medger att off-shore-vattenbruket erbjuder stora möjligheter, och uppmanar kommissionen att utforma särskilda mekanismer till stöd för utvecklingen av sådant off-shore-vattenbruk i saltvatten.
108. Europaparlamentet anser att det är nödvändigt att införa bestämmelser för god marknadspraxis (kvalitetskontroller, konsumentskydd och tullavgifter) och lojal konkurrens med avseende på fiskeriprodukter från länder utanför EU, med undantag av produkter som omfattas av EU-avtal med tredje part.
109. Europaparlamentet anser det nödvändigt att man, när det råder fiskeförbud för fartyg för att möjliggöra en återhämtning av fiskbestånden, även tar hänsyn till konservindustrin eftersom det inte finns några alternativa försörjningskällor för de arter som omfattas av de berörda åtgärderna.
110. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att inför rådet och Europaparlamentet lägga fram förslag som främjar efterforskningar om nya vattenbruksarter, i synnerhet växtätande arter, av hög kvalitet och med ett högt mervärde, och att främja forskning och gemenskapsövergripande utbyten av bästa metoder i fråga om dessa arter och deras produktions- och saluföringsmetoder, i syfte att uppfylla miljökraven och garantera bättre konkurrenskraft i förhållande till andra nya livsmedel.
111. Europaparlamentet betonar betydelsen av att tillhandahålla ekonomiska medel till vattenbruksföretag, oavsett deras storlek, eftersom det viktigaste kriteriet är att de bidrar till den sociala och ekonomiska utvecklingen i kustområdena.

Marknader och saluföring av fisk

112. Europaparlamentet framför de klagomål som sektorn formulerat till följd av att reformen av den gemensamma organisationen av marknaden för fiskeri- och vattenbruksprodukter kopplats till reformen av den gemensamma fiskeripolitiken, i motsats till vad som skedde med fiskerikontrollpolitiken, vilket förmodligen kommer att innebära att gemenskapsproducenterna måste vänta till 2013 innan de förfogar över en ny ram som gör det möjligt för dem att öka verksamhetens lönsamhet. Parlamentet hoppas att kommissionens meddelande om framtiden för den nuvarande gemensamma organisationen av marknaden kommer att läggas fram utan ytterligare dröjsmål.
113. Europaparlamentet anser att det är nödvändigt att utföra en brådskande och omfattande översyn av den gemensamma organisationen av marknaden för fiskeriprodukter så att den i högre grad bidrar till att garantera inkomsterna i sektorn och marknads stabilitet och till att förbättra saluföringen av fiskeriprodukter och öka det genererade mervärdet.
114. Europaparlamentet understryker att man måste införa mekanismer som kan främja en koncentration av utbudet, särskilt genom att inrätta producentorganisationer och stärka deras inflytande.

115. Europaparlamentet rekommenderar dessutom att man gör en undersökning som ger en detaljerad analys av den allmänna situationen när det gäller koncentrationen av efterfrågan på fiskerimarknaden, i syfte att fastställa om det finns marknadsstrategier som strider mot konkurrensbestämmelserna och som leder till sänkta priser för de flesta arter.
116. Europaparlamentet anser att det måste skapas mekanismer för marknadsintervention, i synnerhet inom de fiskesegment där man tillämpar en förvaltningsmodell som grundar sig på principen om överlåtbara fiskerättigheter, i syfte att förhindra att alltför många sådana rättigheter koncentreras till ett fåtal operatörer (skyddsklausuler), vilket om det rör sig om en medlemsstat skulle kunna äventyra livskraften i dess icke-industriella flotta, och om det rör sig om flera medlemsstater skulle kunna äventyra sektorns hållbarhet i några av dessa.
117. Europaparlamentet begär också att kommissionen inom ramen för de framtida återhämtnings- och förvaltningsplanerna analyserar konsekvenserna och återverkningarna på den europeiska marknaden till följd av de minskade fångsterna och den resulterande importen av ersättningsprodukter från tredjeländer för att avhjälpa bristerna på marknaden.
118. Europaparlamentet insisterar på behovet av att garantera samstämmighet mellan den gemensamma handelspolitiken och de mål som eftersträvas inom den gemensamma fiskeripolitiken för att undvika att nya EU-koncessioner (multilaterala, regionala eller bilaterala) i fråga om externt tullskydd och annat skydd för fiskeri- och vattenbruksprodukter tillintetgör eller äventyrar ansträngningarna för att garantera tillräckligt lönsamma avsättningsmöjligheter för gemenskapsproduktionen.
119. Europaparlamentet anser att man måste göra allt för att undvika en ökning av EU:s redan mycket starka beroende av import från tredjeländer för att möta försörjningsbehovet av fiskeri- och vattenbruksprodukter.
120. Europaparlamentet anser att EU måste se till att gemenskapens fiskeriprodukter, t.ex. konserver och vattenbruksprodukter, främjas utanför EU, särskilt genom att betona deras certifiering och finansiera presentationen av dem vid internationella tävlingar och på internationella mässor.

Externa förbindelser

121. Europaparlamentet anser att den gemensamma fiskeripolitikens externa åtgärder bör vägledas av målet att skydda gemenskapens fiskeriintressen, i överensstämmelse med EU:s utrikespolitik.
122. Europaparlamentet anser att gemenskapen i högre grad bör delta i de regionala fiskeriförvaltningsorganisationerna, FAO, FN och andra internationella organisationer i syfte att främja en hållbar förvaltning av det internationella fisket, bekämpa olagligt fiske, garantera ett bättre skydd av havets ekosystem och säkra en framtid för fiskeverksamheten.

123. Europaparlamentet anser att man måste införa metoder för att främja fiskeriprodukter från miljömässigt hållbara och socialt rättvisa källor inom och utanför EU.
124. Europaparlamentet anser att nya fiskeavtal med tredjeländer bör vara föremål för en samlad bedömning utifrån kriterier som fastställs av Europaparlamentet. Syftet med dessa kriterier ska vara att balansera ekonomiska intressen mot främjandet av ett hållbart fiske, stärkandet av våra partners förmåga att garantera ett hållbart fiske i sina egna fiskevatten och därmed bidra till att förbättra fiskeförvaltningen utanför EU:s gränser, utökningen av den lokala sysselsättningen inom sektorn och bevarandet av Europeiska unionens trovärdighet som en global förespråkare för mänskliga rättigheter och demokrati i överensstämmelse med EU:s utrikespolitik.
125. Europaparlamentet begär också att man i den ekonomiska ersättningen i fiskepartnerskapsavtalen gör tydlig skillnad mellan de handelsmässiga aspekterna och den del som gäller utvecklingsarbetet med tredjeländer på fiskeområdet, för att säkra bättre insyn i budgeten.
126. Europaparlamentet anser att partnerskapsavtalen bör bidra till att skapa sysselsättning i tredjeländer, minska fattigdomen, utveckla stödstrukturer för fiskerisektorn (fiskehamnar, anläggningar för lagring och beredning av fisk etc.) och också minska antalet invandrare till EU.
127. Europaparlamentet anser att de ekonomiska ersättningar som beviljas genom fiskeavtalen med tredjeländer bör användas för att främja och utveckla fiskerisektorn i dessa länder, antingen genom obligatorisk öronmärkning av finansiering för uppförande av infrastruktur (fiskehamnar, lagerlokaler, anläggningar för beredning av fisk etc.) eller genom tillhandahållande av driftverktyg (fartyg, redskap etc.) för att möjliggöra ett ansvarsfullt och hållbart fiske.
128. Europaparlamentet är övertygat om att avtalen om fiskepartnerskap bör förhandlas fram på gedigna vetenskapliga grunder, och anser att den vidareutveckling som behövs förutsätter att alla tekniska åtgärder inkluderas i förhandlingsprocessen och att genomförandemekanismerna i avtalen avsevärt förbättras.
129. Europaparlamentet begär att den berörda sektorn konsulteras under förhandlingsprocessen och att de regionala rådgivande nämnderna för fjärrfiske deltar som observatörer i de gemensamma kommittéer som avses i avtalen.
130. Europaparlamentet anser att den allt mer invecklade situationen, behovet av en mer effektiv uppföljning av avtalen och det allt större antalet arbetsuppgifter som följer av ett korrekt deltagande i de regionala fiskerierorganisationerna, kräver en ökning av personella och materiella resurser till generaldirektoratet för havsfrågor och fiske. Möjligheten att decentralisera den verkställande ledningen till medlemsstaterna bör även undersökas.

Integrerad havspolitik

131. Europaparlamentet anser att den gemensamma fiskeripolitiken kräver en global strategi för förvaltningen av fiskbestånden och att den måste samordnas med miljö- och utvecklingspolitiken och den integrerade havspolitikerna.
132. Europaparlamentet gläder sig över att Europeiska kommissionen har gjort den integrerade havspolitikerna till en av sina prioriteringar, och understryker att den nya, ekosystembaserade strategin inför en direkt och prioriterad koppling mellan den gemensamma fiskeripolitiken och den integrerade havspolitikerna.
133. Europaparlamentet anser att fiskeriverksamheten på lämpligt sätt bör inlemmas i och utvecklas inom ett större sammanhang av maritim verksamhet såsom sjötransporter, vattenturism, vattenkraftsparker till havs och vattenbruk, samt att den bör integreras i grupper för maritim verksamhet.
134. Europaparlamentet påpekar att fisket är en av de ekonomiska verksamheter som i högsta grad inverkar på ekosystemerna eftersom det får avsevärda resurser från dessa, och att det är fisket som i störst utsträckning drabbas av andra verksamheters inverkan på ekosystemerna såsom turism, sjötransporter och urbanisering av kustområdena.
135. Europaparlamentet är övertygat om att ett verkligt införlivande av den gemensamma fiskeripolitiken i den integrerade havspolitikerna kräver politisk vilja och att nationella, regionala och lokala fiskeorgan är beredda att göra åtaganden på detta område. Med beaktande av sina egna mål understryker Europaparlamentet, samtidigt som det bekräftar att det krävs en lämplig koppling mellan olika politikområden som påverkar havsmiljön, att en gemensam fiskeripolitik inte får vara underställd annan, senare antagen, gemenskapspolitik. Denna politik bör tvärtom bevara fiskeripolitikens mål och göra dem till sina.
136. Europaparlamentet påpekar att lämplig finansiering måste öronmärkas för den integrerade europeiska havspolitikerna och betonar principen om att nya prioriteringar bör motsvaras av ny finansiering. Parlamentet motsätter sig att finansieringen av denna politik sker via Europeiska fiskerifonden.
137. Europaparlamentet anser att det krävs en korrekt och strikt planering av det europeiska havsområdet, som främjar upprättandet av biogeografiska områden för att skydda de mest känsliga marina ekosystemerna. Parlamentet påminner i detta sammanhang om att det småskaliga fisket, vattenbruket och skaldjursfisket främst berör de mest känsliga ekosystemerna nära kusterna, vilket innebär att samspelet i ännu högre grad är direkt och omedelbart.
138. Europaparlamentet konstaterar att kommissionen i sin grönbok bekräftar att systemet med 12 nautiska mil i allmänhet har fungerat bra. Ett av de få områden där den gemensamma fiskeripolitiken har varit relativt framgångsrik är således då medlemsstaterna har haft kontroll. Parlamentet begär därför att denna princip ska vara permanent.

o

o o

139. Europaparlamentet uppdrar åt talmannen att översända denna resolution till rådet, kommissionen, Regionkommittén, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén, rådgivande kommittén för fiske och vattenbruk (ACFA), de regionala rådgivande nämnderna, vetenskapliga, tekniska och ekonomiska kommittén för fiskenäringen (STECF), kommittén för en branschvis social dialog om fiskefrågor (the Sectoral Social Dialogue Committee for Sea Fisheries, SSSDC) och medlemsstaternas regeringar och parlament.

MOTIVERING

I Europeiska unionen regleras fisket precis som jordbruket av en gemensam politik. Detta gäller sedan 1970 då de första gemensamma åtgärderna för lika tillträde till de olika medlemsstaternas fiskevatten började genomföras.

1976 fick den strukturpolitik, som under tiden hade utformats i Europa genom en rad åtgärder för att upprätta en gemensam marknad för fiskeprodukter, en tydligare utformning.

Den gemensamma fiskeripolitiken infördes officiellt 1983 efter invecklade och långdragna förhandlingar.

Tjugo år senare, det vill säga 2002, genomfördes en omfattande reform av den gemensamma fiskeripolitiken i syfte att skapa förutsättningar för en bättre balans mellan å ena sidan miljöskydd och skydd av biologiska tillgångar och å andra sidan ekonomisk och social hållbarhet inom sektorn.

Följande sex viktiga strukturella problem hade redan ringats in i detta skede:

1. Gemenskapsflottans överkapacitet i förhållande till tillgängliga resurser.
2. Vagt formulerade politiska mål som ger otillräcklig vägledning för beslutsfattande och genomförande.
3. Ett system för beslutsfattande som uppmuntrar till ett kortsiktigt strategiskt tänkande (till förfång för en hållbar utveckling av verksamheten).
4. Avsaknad av nödvändiga befogenheter och flexibilitet för självreglering inom sektorn.
5. Minskad ekonomiska lönsamhet inom sektorn, tillsammans med allvarliga skillnader i fördelningen av inkomsterna från fisket.
6. Otillräcklig kontrollkapacitet inom de behöriga organen (stort antal överträdelser).

För att tackla både dessa och andra problem vidtogs gemensamma åtgärder, som trots att de var välmenande inte fick önskade effekter. De problem som ringades in 2002 kvarstår 2009 och har även förvärrats till följd av den senaste tidens utveckling med anknytning till energikrisen och de eventuella konsekvenserna av klimatförändringarna på fiskbestånden.

Med hänsyn till den ekonomiska krisen i världen och den oroväckande situationen inom fiskerisektorn i hela EU krävs det dessutom brådskande en ändring av den gemensamma fiskeripolitikens nuvarande uppbyggnad. Fisket är nämligen en mycket viktig verksamhet i EU, som inte enbart ska bedömas på grund av sitt begränsade bidrag till medlemsstaternas BNP, utan också på grund av sektorns roll som sysselsättningskälla (direkt och indirekt) i regioner där de ekonomiska och sociala alternativen är få.

Detta innebär att den nya reformerade gemensamma fiskeripolitiken måste grundas på en rationell och ansvarsfull förvaltning av resurserna i syfte att bevara fiskbestånden och skydda levnadsvillkoren för dem som traditionellt har varit beroende av havet. Målet är alltså att föra en politik som främjar en rimlig och rättvis förvaltning av fiskbestånden, som har anpassats till de specifika behoven i fiskeregionerna och som samtidigt skyddar yrkesfiskarnas övergripande intressen.

Fiskerisektorn måste precis som alla andra sektorer förvaltas i enlighet med principen om lika behandling av och fri konkurrens mellan alla yrkesverksamma aktörer.

Den reformerade gemensamma fiskeripolitiken måste kunna öka produktiviteten inom sektorn, stabilisera marknaderna och garantera en rimlig levnadsstandard för dem som lever av fisket, samtidigt som man garanterar leveranserna av fisk till rimliga priser för konsumenterna.

De problem som fisket möter i dag kan inte bedömas eller lösas på ett ensidigt och fragmenterat sätt. De kräver i stället en övergripande och integrerad strategi, som inbegriper alla de parametrar som direkt eller indirekt inverkar på sektorn och oceanerna och de invecklade interaktionerna mellan dem.

Precis som vid diskussionerna om grönboken om havspolitik kan vi i denna diskussion om grönboken om reformen av den gemensamma fiskeripolitiken inte följa ett segmenterat synsätt, utan vi måste integrera problemen i det bredare sammanhang de uppstår och ingår i och som de också måste lösas i. Endast på detta sätt kan vi undvika det nuvarande mönstret inom fiskesektorn som kännetecknas av fyra särdrag, nämligen överfiske, överkapacitet, överinvesteringar och slöseri.

Föredragandens ståndpunkt

Föredraganden anser att reformen av den gemensamma fiskeripolitiken generellt sett måste baseras på följande tre huvudprinciper (tre nödvändiga handlingsområden):

- Skydd och bevarande av fiskeresurserna (miljödimension).
- En skälig inkomst för yrkesfiskarna (social dimension).
- Fiskets ekonomiska lönsamhet (ekonomisk dimension).

Dessa principer kan inte rangordnas, utan måste samordnas så att en dynamisk balans uppnås, annars kommer man inte att kunna garantera fiskerisektorns hållbarhet och utveckling.

För att kunna tillämpa dessa principer i praktiken anser föredraganden att det krävs

- en verklig decentralisering av förvaltningen,
- som beaktar både regionernas och fiskets särdrag och som involverar alla aktörer inom sektorn,

- så att nödvändiga förutsättningar skapas för en effektiv efterlevnad av bestämmelserna, samt ökat ansvar,
- annars kommer det inte att vara möjligt att garantera hållbara bestånd.

Kort sagt blir det på detta sätt möjligt att fiska mindre men tjäna mer.

Skydd och förvaltning av resurserna

Beståndens återhämtning och en hållbar förvaltning av dem måste förbli en av prioriteringarna för den gemensamma fiskeripolitiken, och därför måste man undersöka de bästa metoderna för att uppnå detta mål. Hittills har totala tillåtna fångstmängder och kvoter utgjort de viktigaste förvaltningsinstrumenten. De har dock inte alltid visat sig vara de bäst lämpade.

Därför krävs det en övergripande och ingående diskussion om alternativa lösningar för att garantera att gemenskapens fiskeresurser uppnår nivåer som möjliggör en maximal hållbar avkastning senast 2015, i överensstämmelse med det åtagande EU gjorde vid toppmötet 2002 i Johannesburg.

Vissa alternativ har redan diskuterats, såsom införandet av överlåtbara fiskerättigheter eller en gradvis förvaltning av fångsterna via en förvaltning grundad på fiskeansträngningen. Det krävs dock en ingående utvärdering av de juridiska konsekvenser som olika ändringar i detta skede kan få för sektorns nuvarande uppbyggnad.

En skälig inkomst för yrkesfiskarna

Fisket har stor betydelse för uppehållet i många kustsamhällen som har varit aktiva inom fisket i många generationer, vilka på så sätt också bidragit till EU:s kulturarv.

Fisket garanterar livsmedel av hög kvalitet, främjar sysselsättningen och den sociala sammanhållningen i unionens avlägsna regioner och kustområden och spelar en avgörande roll för den lokala ekonomin i vissa kustregioner.

Det är därför nödvändigt att ringa in de samhällen som är mest beroende av fisket och utvärdera de förändringar som skett i dessa samhällen under den senaste tioårsperioden, i syfte att kunna vidta åtgärder i överensstämmelse med resultatet från denna utvärdering.

Den reformerade gemensamma fiskeripolitiken måste fastställa en strategi för finansiellt stöd till yrkesfiskare som på grund av att fiskekapaciteten måste anpassas till tillgängliga bestånd kan förlora sina jobb och/eller inkomster, genom att främja lämplig utbildning för yrkesfiskare så att de får de kunskaper i företagsdrift, sjömanskap, miljöfrågor och hygienrutiner som garanterar dem ökad anpassningsförmåga och större yrkesmässig rörlighet.

Fiskets ekonomiska lönsamhet

För att yrkesfiskarna ska kunna garanteras en rimlig inkomst måste fisket uppvisa en reell ekonomisk lönsamhet, med början i producentledet. Det är därför viktigt att skapa

förutsättningar för högre priser vid första försäljning av fångsterna, minska antalet mellanhänder i kedjan från producenter till konsumenter och i högre grad involvera producenterna i saluföringen av fiskeprodukterna i syfte att göra fångstsektorn så lönsam som möjligt.

Ett mer aktivt deltagande av producentorganisationerna i förvaltningen av fisket i gemenskapens vatten skulle samtidigt i hög grad bidra till att skydda det europeiska fiskets regionala intressen.

För att främja europeiska produkter måste man också införa metoder för att främja gemenskapens fiskeprodukter inom och utanför EU genom att anordna transnationella kampanjer med stöd av finansieringsinstrumenten, vilket redan görs för vissa jordbruksprodukter. Kommissionen måste därför fortsätta utarbetandet av ett särskilt program för miljömärkning av fiskeprodukter.

Vid sidan av dessa åtgärder måste en effektiv kontrollpolitik införas och stramas upp när det gäller fiskeprodukter från tredjeländer som saluförs på gemenskapsmarknaden, i syfte att undvika orättvisa konkurrensvillkor och deras negativa effekter på gemenskapens ekonomi inom fiskerisektorn.

Övriga punkter

Utöver ovannämnda punkter anser föredraganden att förvaltningen av sektorn bör utvecklas mot en decentralisering och en regionalisering av hela förvaltningssystemet.

I detta nya sammanhang måste gemenskapens lagstiftare fortsätta att dra upp målen, principerna och de allmänna riktlinjerna för den gemensamma fiskeripolitiken, tillsammans med nyckelfaktorerna för lagstiftningen om förvaltningen av sektorn, men beslutsbefogenheterna måste decentraliseras när det gäller tekniska åtgärder och genomförandeåtgärder och delegeras till kommissionen, medlemsstaterna, regionerna eller själva sektorn inom ramen för de principer och mål som fastställts i förväg.

Parallellt rekommenderar föredraganden en mer regional strategi för att hantera problemen inom gemenskapsfisket och ett mer aktivt deltagande av de regionala rådgivande nämnderna och gemenskapens kontrollorgan för fiske i samband med reformen och den löpande förvaltningen av den gemensamma fiskeripolitiken.

RESULTAT AV SLUTOMRÖSTNINGEN I UTSKOTTET

Antagande	27.1.2010
Slutomröstning: resultat	+: 15 -: 9 0: 0
Slutomröstning: närvarande ledamöter	Josefa Andrés Barea, Antonello Antinoro, Kriton Arsenis, Alain Cadec, Nigel Farage, João Ferreira, Carmen Fraga Estévez, Pat the Cope Gallagher, Salvador Garriga Polledo, Marek Józef Gróbarczyk, Carl Haglund, Ian Hudghton, Iliana Malinova Iotova, Isabella Lövin, Guido Milana, Maria do Céu Patrão Neves, Britta Reimers, Crescenzo Rivellini, Ulrike Rodust, Struan Stevenson, Catherine Trautmann, Jarosław Leszek Wałęsa
Slutomröstning: närvarande suppleanter	Jean-Paul Besset, Diane Dodds, Estelle Grelier, Werner Kuhn, Raül Romeva i Rueda, Antolín Sánchez Presedo, Ioannis A. Tsoukalas
Slutomröstning: närvarande suppleanter (art. 187.2)	Íñigo Méndez de Vigo, Potito Salatto